

1300.

Богат да станеш чрез политиканство,
Не е ли най-удобен занаят?!
Успешно практикува се и в странство,
Но ние сме му шампион признат.

Съглеждам депутатче срамежливо,
Със поглед нежен, във бюджета впит,
И се оказва, че то предвидливо
Е основало фирми с цел – фалит.

Друг спец е по стопански пирамиди,
Наивници излъгал цял букет,
В затвора трябва бял ден да не види,
Но той е надарен с имунитет.

Краде ли се законно с ефикасност,
Човек е въвн от всякаква опасност.

1301.

Устата на акулата в морето
Със зъби страшна е, а не със цвят
И този елемент от битието
На всички малки риби е познат.

Но при народите е по-различно,
Цветът предимно важен е за тях
И боядисването е типично,
За да се хвърля във очите прах.

Акулите са все едни и същи,
Веднъж червени, розови друг път,
Със зъбите си същи и могъщи
Разкъсват стръвно всенародна плът.

И със сменени цветове не спират
Във парламента си да се избират.

1302.

Бикоборството съществува и в 21 век.

Говедата излизат на арената,
Готови да се срещнат със смъртта,
За да участват във оповестената
Преситеност на извратеността.

Двукракото говедо е с рапирата,
Четирикракото обаче – без...
Да, справедливостта така разбират я
Организаторите с чиста чест.

Коридата – събитие тържествено,
Бележи нравите със кървав знак,
А от събитието най-съществено
Е бик да бъде обявен за враг.

На заколението му се гледа
Като на историческа победа.

1303.

Вървя из моя свиден роден град,
Сразен от наплива на чужди думи...
О, те гроят езика ни богат
С отровни поразяващи куршуми!

Изстрелва ги предател вестникар,
Отдавна станал пленник на парите,
Готов да продаде на бит-пазар
Словата пресвещени на дедите.

Не е ли изключителен позор,
Че в дните наши обезбългарени
Псувните дават главния отпор...
Словата чужди там са забранени.

Псувнята ли след време ще остане
Защитник верен на народността ни?

1304.

Да престоиш живота си нелесен
Пред прага мрачен на известността,
Това е ужас за мъжа, унесен
В мечти да се докопа до властта.

Той все остава в задната редица,
Размесен сред безличните тълпи
Където имената със петит са –
Да е *“и други”* трябва да търпи.

Душата си готов е да продава,
Но няма, няма, няма кандидат
Да го дари поне с парченце слава
И го спаси от личния му ад.

Изпаднал е във благородна рола,
Да бъде честен не по своя воля.

1305.

"Другарю Живков, всичко можете да ми забраните, само не можете да ми забраните да ви обичам". (Любомир Левчев). В. "Сега", 19.10.11.

В Съюза на умрелите поети
Се влиза без партийна препоръка,
На вожда там портрети не търсете
И на поезията дребосъка.

Критик им е безмилостното Време,
Кое то безпартийно се оказва,
За тях е леко неговото бреме
На календара в галещата пазва.

Те всички помежду си са връстници –
И прокълнати и непрокълнати,
Пред тях мъничетата-политици
Приличат на нищожества устати.

На мъртвите в безсмъртното сдружение
Не се приема живо попълнение.

1306.

С изчезване на белия човек
Земята ще се чувства ли спокойна?
Животът ѝ със него бе нелек,
А ролята му често недостойна.

Той влезе в девствените ѝ недра,
Залъгвайки се, че е победител
И много късно след това разбра,
Че тя за него бе света обител.

Разкриваше чрез своя ум могъщ
Загадките с успех една след друга...
Светът след него няма да е същ,
Прогресът беше негова заслуга.

По-силен бе от всички други раси,
Но не предвиди само гибелта си.

1307.

*След краха на комунизма всички “нови”
партии се оглавяват от “бивши” комунисти.*

Видях как бързат охлюви червени
Да скрият слюзестата си следа
И да представят своето пълзене
Като борба за хляб и свобода.

Различен път избираха нарочно
Във името на своя здрав съюз
И чрез придвижване разнопосочно
Си защитиха вожда хлевоуст.

Пребоядисваха се многоцветно
Дори се скарваха със остър тон,
Но единението беззаветно
За тях бе таен нерушим закон.

Най-важно беше всички да са сити,
Обединени около парите.

1308.

Каква по-висша правда за тирана
От гибел във отходната тръба
И във главата с огнестрелна рана
От войн на всемогъщата Съдба?!

Наистина, Тя рядко се намесва,
Но в този случай бе на поста свой
Чрез смърт освобождение да чества
На хората от робския безброй.

Животът му и мрачната му слава
Завършиха в отходния канал
Ведно със историческа забрава
На кървавия негов идеал.

Народът му остана бос и гол
Върху морета от суров петрол.

1309.

Величието е красива дреха,
По модата крои се всеки път –
Французите във Бонапарт се клеха,
А днес с Де Гол ще се задоволят.

И Нелсън е принуден да сравнява
Безсмъртието си при Трафалгар
Със политическата срамна слава
На Дизраели – тази низка твар.

Но ние, поданиците, нехаем,
Че при недостиг на велик човек
Величието взема се под наем
И се заплаща със подправен чек.

За Истината вместо стихоплетия
Понявга нужни са хилядолетия.

1310.

При комунизма няма мило-драго,
Предателствата - свято задължение,
Партийната повеля – висше благо,
А мислите свободни - престъпление.

Убийствата в промишлени размери
Осигуряваха навред заплахата,
Докато верните функционери
Преживяха на вожда си под стряхата.

Жестокостта бе мрачна и безлична,
Със прилагателност предупредителна,
Ту постоянна, ту периодична,
А към невинните безспирно бдителна.

Накрая тя сама не се пощади
И без остатък себе си изяде.

1311.

Диктатор с половинвековен стаж,
Уви, все още жив е на Земята,
Режимът му е здрав като блиндаж,
По-стар е от бащите и децата.

Те не познават други правдини
Освен лъжите в неговите речи,
И смърт че чака, който се съмни
Във тях или, че смее да му пречи.

За тях той повелител е и бог,
Портретът му не слиза от стените,
От там поглежда не човек жесток,
Но вожд, осъществител на мечтите.

А неговата автобиография
Прилича много на иконография.

1312.

Мигът, най-скъпо заплатен в света,
Е този на убиеца наемен,
Той е предверието на смъртта –
Куршумът слага край на ада земен.

Убиецът е приказно богат,
Със куп пари и със свободно време,
Известен благодетел в своя град,
Със щедрости успял да го превземе.

За неговия печеливш секрет
Съседът му дори не подозира,
А съвестта му – статуя от лед,
Утеха във богатството намира.

И все пак, за подобни занаяти
Недостиг чувства се на кандидати.

1313.

*Свети княз Борис I след покръстването избива
цели 52 рода езичници заедно с пеленачетата.*

Избиваше езичници Борис
Ведно със бебета новородени
И Бог от своята небесна вис
Възхвали дните му окървавени.

Сега комунистическият строй
На бебетата също не прощава,
Зарад бащите си те миг покой
Не получават в своята държава.

Клеймото носят те за цял живот,
Бащите им защото са избити
И без вина за своя произход
Ще страдат повече и от бащите.

Дори за цели единайсет века
Не си променя нравите Човека.

1314.

За София веднъж сънува Кмета,
Че е пристанище на три морета

И той превърна този сън във блян,
Залегнал в петгодишния му план...

Чрез преданите милиционери
Работна сила бързо се намери –

Безплатна, заредена с идеал,
Да построи плавателен канал.

Строителите неуморни бяха,
Стараха се, мнозина там измряха,

Но изкопаха дружно в кратък срок
Окоп широк, и дълъг, и дълбок.

Сега, обрасъл целия в растителност,
Е туристическа забележителност.

1315.

*Le dix-neuvième siècle est grand, mais
le vingtième siècle sera heureux. V. Hugo.*

Велики хора са с велики грешки,
Виктoр Югo не прави изключение –
Предвижда той напредъка човешки,
Но не и неговото направление.

Защото Двадесети век надмина
По смъртоносност всичките столетия
И за това най-важната причина
Са на греха отровните съцветия.

Устройства със неимоверна сила
Помагат за възхода на омразата,
Която във войната е избила
Хиляда пъти колкото проказата.

Югo, самичък ще се убедиш!
Стани от гроба си, ела и виж!

1316.

Воюваше червената ни власт
Против човешки извратени страсти –
За нея враг бе всеки педераст
И всяка група родни педерасти.

Но постепенно бързият прогрес
Донесе и морални изненади –
За жалост доста педерасти днес
Се ширят из правителствени сгради.

Накрая страшният партиен бог
Уплаши редовите комунисти,
Като им прати за водач жесток
Един от педерастите нечисти.

Сега той всичките ги управлява,
Дори се често с тях съвокуплява.

1317.

На църквата най-важният урок
Е как Човек умира на Земята:
Ако е праведен го взема Бог,
Ако не е го взема Сатаната.

А греховете мери със кантар
На пропуска пред рая на вратите
Апостол Петър – кадровика стар,
И разпознава злите от добрите.

Подобно на велик партиен вожд
Той прав е и когато прави грешки,
Отсича правдата като със нож
За благо на масите човешки.

По силата на Божия повеля
Във ад и рай душите разпределя.

1318.

Подхвърлиш ли на негъра банан,
В расизъм ти ще си заподозрян,

Обаче ако негърът е бял
Банана той спокойно би изял.

Кое расизъм е, кое не е,
Е вече трудно да се разбере.

От тази тема много хора знам
Се препитават лесно и без срам –

Щом критикуваш черен футболист,
Ти непременно си голям расист,

А адвокати със различен цвят
Към теб съдебен иск ще предявят.

И затова ти трябва лицемерно
Да казваш, че е бяло всичко черно.

1319.

Макар че Бог признат е за могъщ
Във битката със Дявола и ада,
Рогатия се случва неведнъж
Да поднесе на Господ изненада.

Той смут успя във рая да внесе,
Като за шеф на църквата прокара
Човека свой, полковник от ДеСе,
И той наложи неговата вяра.

Когато Бог измамата разбра,
Бе късно публично да реагира,
Ядосан много в рая се прибра,
Оставяйки полковника на мира.

Агентът половин век от амвона
Прославя Бог на Дявола с канона.

1320.

Във тайната безименна война
Децата са валутата разменна
И рядко има мъж или жена
Да не разбират колко тя е ценна.

Деца-зложници са капитал
На болното ни време в дните тежки,
Когато свръхчовеците без жал
Се подиграват с чувствата човешки.

Животът като залог за пари
Е вече важен белег на пазара...
Къде ли хуманизмът ни се скри?
Къде ли скри се светлата ни вяра?

Сега със детската съдба заети
Са само самозваните поети.

1321.

Съдът се развращава главоломно,
Съдиите за продан са навред
И сред това пазарище огромно
Редът от страшен хаос е превзет.

Свидетелски лъжи под свята клетва
Оневиняват дръзкия бандит,
Когото мазен адвокат съветва
Парите как да ползва като щит.

О, всичко се купува и продава
В свободното пазарно общество –
Невинност, съвест, правда, чест, държава,
Дори измисленото божество.

Сега една надежда ще ни храни:
По-безобразно няма как да стане.

1322.

Остава вярно псето на Човека,
Когато верността си той мени
И в не една партийна картотека
Честта си е успял да подслони.

Обичан е каквото и да прави
От псето даже ако го е бил,
То е готово злото да забрави
И да прости, бог както би простил.

Съзнанието ни е извисено
И паметта ни е като на псе,
И на подлеца всичко е простено
Щом прошката пари ще донесе.

Уви, страната ни прилича днес
На благоверния послушен пес.

1323.

Нещастна е страната във която
Не са възможни избори свободни,
Където любовта към свободата
Се пази само в песните народни.

За жалост още по-нещастна става
Ако по чудо хората получат
Права за истинска волеизява
И на кураж започнат да се учат.

Мошеници, престъпници, кретени,
Крадци – подбрани или неподбрани,
Току-що от арест освободени,
Да са на власт законно са призвани.

Ще могат ли възкръсналите маси
Да се освободят от глупостта си?

1324.

Откриват гени на какво ли не –
На страшни болести и на пристрастия,
Едва ли може да се спомене
Събитие без техното участие.

Едни се проявяват веднага,
А други са във “спящо състояние”-
Интелигентността е засега
Такава със безспорно основание.

Да се обвързва всичко на света
Със гените е в центъра на модата,
Но само генът на нормалността
Напразно търси се до днес в природата.

В очакване на чест и на прослава
За него търсенето продължава.

1325.

Пропагандатори и Агитатори
Оформяха обществения лик
На строя, в който тайни информатори
Прочистваха живота всеки миг.

Кварталите превърнаха във лагери,
А в тях припяваха и пак, и пак,
Любимите си правоверни шлагери
Съседът им, че е народен враг.

И подлостта с взаимното съгласие
Се разпростираше на дълж и шир,
Защото тя за алените маси е
Незаменим със нищо еликсир.

Всеобща подлост във една държава
Човеците по братски съюзява.

1326.

Настъпи време да се призове
Всевишния от райските селения
На съд за неговите грехове
Към бедното човешко население.

В на две - на три създадения свят
Животът е препълнен със страдания,
А хората напразно се плодят,
Съгласно божиите указания.

Дали човек на Бога ще прости
И нафора ще му даде с причастие
Или, достигнал звездни висоти,
Ще обяви божествено безвластие?

Проблемите на царството небесно
Са трудни, но кое ли тук е лесно?!

1327.

Небесните търговци са най-хитрите,
Те рекламират стока неизвестна,
А и невидими са им арбитрите
И не се знае колко ли са честни.

При все това не липсват купувачите,
Цъфти и дава плод альш-вериша,
Успешно изпълняват се задачите,
Предписани на вярващите свише.

Било по Интернет, било по пощите,
Се опрощават лесно греховете,
А болести лекуват се със мощите
На първомъчениците пресвети.

От техните отлични показатели
Се учат другите рекламодатели.

1328.

Със следосвобожденския царизъм
От призрак Свободата стана блян,
Превърнал се по-късно в комунизъм,
Чрез петилетни планове съгрян.

Загиналите във войните царски
Се сляха със избитите във мир,
Оплакани със вопли вестникарски
И със гвардейски почетен шпалир.

А вопли, предвидливо закъснели,
На мода непрестанно са у нас
И всички се показват много смели
Единствено във безопасен час.

Утехата сурова е готова:
“За всички времето ни бе такова...”

1329.

Обхванат от прилежно православие,
Задавам си трагичния въпрос:
Защо безправие, лавини от безправие,
Е Бог приготвил за народа прост?

Приемам със известно лицемерие,
Че комунизмът е роден от Бог,
Но после със божествено доверие
Продаден е на Дявола жесток.

Рогатия поел е задължение
В човешкия живот да го внедри
И от извършеното приложение
Земята със гробове се покри.

Към Бога той дълга си погасява,
С души невинни като го снабдява.

1330.

Не всички клоуни са политици,
Но клоуни са дружно политиците,
Преструват се на святи мъченици,
Но всички са на ада ученици те.

С каква велика обич непрестанна
Съпреживяват мъките на бедните!
И ролята добре е изиграна
Докрай, отгдето и да ги погледнете.

Но вместо за заслужили артисти
Да ги признаят до един в държавата,
Представят ги във изборните листи
На войнствените лозунги чрез врявата.

А ако разлика от клоуните има,
Тя свързана е може би със грима.

1331.

Подобно на общопланетни бурени
Растат общопланетните лъжи,
Съдби от тях немалко са разтурени,
Мощта им над столетия тежи.

Кой ще възспре загадъчните митове
За “предусетен” свършек на света? –
Закриляни като с незрими щитове
Обсебват те ума и паметта.

Какви ли не месии и пророчета
Надигат за заплахи своя глас
И с помощта на попа и на ходжата
Държат човешки маси в своя власт!

Докато вярва във Светия дух,
Светът за правдата ще бъде глух.

1332.

Явление с космическо значение! –
Добрата Глупост се организира!
Във миг на мимолетно просветление
Тя полза от съюзите съзира.

Светкавично се раждат резултатите
Сред нейните следовници безбройни:
Обсебиха съдебните палати те
И депутати станаха достойни.

Затегнаха на строя си редиците
И със духовна сила заредени
Успяха даже сред академиците
Да влязат с дълги тоги пременени.

Усети на глупците камарилата:
“Съединението прави силата”.

1333.

Дечицата, избити през войните,
По пол и възраст искам да ги знам,
А и убийците им из дворците,
Които с ордени са, но без срам.

Желая им по списък имената
Да стряскат министерските души
И да се вдига вик до небесата,
И да не може да се заглуши.

А също и ужасните картини
На тяхната неоправдана смърт...
Ще може ли човек край тях да мине
И да остане като камък твърд?

Ако това убийците не трогне
И Господ няма как да ни помогне.

1334.

Отгдет ли води своето начало
Лъжата за “изкуство на прогреса”?
Критиците за щяло и не щяло
Използват често нейната намеса.

Когато някоя творба не струва,
Но авторът ѝ личност е пробивна
И от гласа му всеки се страхува,
Прикачват ѝ клеймото “прогресивна”.

Жреците прогресивни днес навред са,
Подменят с прогресивността таланта,
(А със партийния си ценз твореца!)
И за Пегас представят свойта кранта.

Но истинските хора на прогреса
Все нявга ще се разбере къде са.

1335.

Отдавна има общности закрити
На автори до болка плодовити,

Те всички, построени във редици,
Един друг се признават за класици.

Не смее никой днес да им откаже
Големите безсмислени тиражи,

Които складовете обитават
И непрочетени се претопяват.

Чрез производство на червена скука
Цъфти литературната наука,

Където всеки пишец идиот е
Най-малкото съперник пръв на Гьоте.

Отвън колегията има вид на
Единна, праведна и безконфликтна.

1336.

Там някъде в партийната централа
Е гузната им съвест замразена,
Далеч от правилата на морала,
Завинаги чрез злото укротена.

Растат червените функционери
И устремът им нищо не го спира -
Във името на някакви химери
Те не оставят цял народ на мира.

Законът им е волята на вожда,
Която да не мислят повелява,
Тя в ада на Земята ги спохожда
И адско превосъдие раздава.

Безчинстват славно докато умрат,
Че не са хора без да разберат.

1337.

Забележителен е онзи миг
На напрежение и изпитание,
Когато гасне яркият светлик
И от идея става препитание.

Погребват се загиналите в бой
Под якия бетон на монументите
И стихове за всеки скъп герой
Творят на славата му претендентите.

Разбира се, че всъщност няма как
Блага да има днес за всички граждани -
Щом мнозинството ни е класов враг,
Не може да разчита на възраждане.

За вражеските синове и щерки
ЦеКа ще вземе всички нужни мерки.

1338.

Наистина ли разлика голяма
Между палач и днешен келнер няма?

Напротив! Има! За палача – шията,
За келнера най-важна е кесията.

Палачът никога не закъснява,
Задачите докрай си изпълнява,

А келнерът е склонен да работи,
Но само за зелените банкноти

И може да ти донесе паница
След дълго чакане и без лъжица.

Палачът си подготвя инструмента
Преди да се е появил клиента...

Различията им са убедителни,
(А може да се каже и значителни).

1339.

Човек се хомосексуализира,
За да избегне демографски взрив
И в еднополовия секс намира
Добрят пример за живот щастлив.

Безспорно новият морал обсебва
Все повече човешките души,
Библейските канони той погребва,
Веригите на догмите руши.

А брака е подложен на атака
От хомосексуалните вълни,
Където дълга върволица чака
Женитбите си да узакони,

Там двойките са ведри и свободни,
Но всичките са до една безплодни.

1340.

Жан Жак Русо е бил жесток баща,
Петте си бебета е изоставил,
За да прославя добродетелта
И той наистина я е прославил.

Създал е многоумни редове
За ползата безспорна от морала
И те навярно дълги векове
Ще сеят мъдрост по Земята цяла.

Децата му изчезнали са в мрак,
А може би измрели са мърцина,
А може би пред бащиния праг
Напразно търсили са милостиня.

Но за безсмъртието му гаранция
Е фактът, че е станал син на Франция.

1341.

Аз знам явления аполитични:
Наука, проституция, пиянство,
Донейде помежду си са различни,
Но си приличат в свойто постоянство.

Тях никой да ги заличи не смее,
Защитници те вечно си намират,
А власти, политици и идеи,
Се раждат, про шумяват и измират.

Какво ги прави неунищожими
Под натиска могъщ на обществото?
А може би те са необходими
Като баланс на злото и доброто?

Възможно е, че волю и неволю са
Те на човечеството трите полюса.

1342.

Спин, комунизъм, рак и содомия
Изстребват търпеливите народи...
Човек напразно търси да открие
Път, който към спасение го води.

Всевишния ли вече ни намрази? –
Към “хомо” вместо “сапиенс” постави
“Сексуализъм” и с това погази
предишните си творчески прояви.

Със властите е трудно да се спори
Ако се случат с партии небесни,
А барикади в сините простори
Единствено във песни са известни.

Бог, Дявол, Провидение, Съдба,
Даряват всички ни със нож в гърба.

1343.

*A man without God is like a fish without bicycle.
(Apocryphal)*

Понятието “Бог” е всеизвестно
Навред, макар не колкото “пари”,
Но с тях се съчетава повсеместно
Духа под своя власт да покори.

То свързва вярващи и атеисти –
Едните “за”, а другите “против”
И в мислите си чисти и нечисти
Те зрат лика му противоречив.

Бог заприличва на заложна къща,
Където спят молитвите-мечти
И някоя понявга се завръща,
Божествената мощ да възвести.

А повечето хиляди години
Остават скрити в небесата сини.

1344.

Вранье есть единственная человеческая привилегия перед всеми организмами.

Ф.М. Достоевский, “Преступление и наказание”, стр.216.

Ласкателството – рожба на лъжата,
Ще спре ли да подкрепя всяка власт?
Като огромна паст му е устата,
Звучи омайно неговият глас.

И колкото по-страшен е Деспота,
По-силни стават подлите хвалби,
Че той е вдъхновител на живота
И даже богоравен може би...

Лъжата е за всички хора ясна,
Но не и за прехвалвания вожд,
Той мисли, че властта му е прекрасна
И затова се труди ден и нощ.

Накрая вижда с ужас, че предатели
Са станали добрите му ласкатели.

1345.

*Неръждаем омнибус угажда на
конвенционалната фекалия.
(Катя Стоева – Мимоза, “Liternet”)*

Какво е днес фекалната поезия? –
Една неразорана целина,
Чието процъфтяване от тези е,
Очаквани във цялата страна.

Тя носи ни духовно наторяване
И то ще ни даде културен плод,
А той при всяко свое появяване
Ще радва целокупния народ.

Министрите ведно със депутатите,
Макар и бавно, ще ограмоти,
Така ще са достойни за заплатите,
Които плащаме им аз и ти.

А цялата сегашна демокрация
Ще се превърне във фекализация.

1346.

*spike #0000028: ps_text_point ps_tabZoneBC, CGNS:: ZoneGridConnectivity,
indexget string proc charF (g) /Wy(ily)k(constructed, subsystem as
AD[P.Camion,"Characterization } ddefD. (откъс от поема на August
Highland).*

Обичам авангардните поети
Със тяхната приспивна топлина
И техните словесни пируети,
С които се замества мисълта.

Читателят ги одухотворява,
А зрителят им ги изпълва с чар
Чрез своя вкус, чрез своята представа
И своя собствен поетичен дар.

Така творбата става многолика
В един възобновяващ се процес,
Отгдето настроението блика,
По мярка с всеки личен интерес.

Умре ли, нямам никаква идея
Какво ли правил би светът без нея.

1347.

Безмилостна и страшна е борбата
Кой да си присвои Наивността,
Изпълваща на хората сърцата,
И ги направи роби на властта.

Религия, фашизъм, комунизъм,
Взаимно се избиваха без жал
И катаклизъм подир катаклизъм
Настъпваха в света ни полудял.

Те взеха да измират постепенно,
Наивността обаче не! До днес.
И политиците ни неизменно
Със нея ремонтират свойта чест.

Едва ли някому е много смешно,
Че вършат засега това успешно.

1348.

Колегите на Дявола са вече
Партийни секретари по места,
За тях Закон и Господ са далече,
Юмрукът им е символ на властта.

Кой може да им иска днеска сметка
За всичките погубени съдби?
Страхът държи нещастниците в клетка,
Те нямат право даже на молби.

Безмълвието – висша добродетел,
Осигурява късчета живот,
А алената чума е владетел
Над опростелия до смърт народ.

Тя средства ни разкри неподозирани
Във връзка със човешкото дресиране.

1349.

Налична ли е съвест у палача?
Да! На пазара се продава тя;
В зависимост от кой е купувача
Се сключва пакт със Справедливостта.

Макар трудът му да е благороден
Не е палачът с титли увенчан -
“палач заслужил” и “палач народен”
са засега все още светъл блян.

Той е самотен, честен, скромн, верен,
Без колективен дух и профсъюз,
На много хора им изглежда черен,
Но как да угоди на всеки вкус?!

Трудът му творчески ограничава
Гърлата гладни във една държава.

